

ЦЕНТР ПРАВОВИХ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

**МІЖНАРОДНА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ**

**«АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИКИ
ЗАСТОСУВАННЯ СУЧАСНОГО ВІТЧИЗНЯНОГО
ТА МІЖНАРОДНОГО ПРАВА»**

8–9 червня 2018 р.

ЧАСТИНА II

**Київ
2018**

А 43 Актуальні питання теорії та практики застосування сучасного вітчизняного та міжнародного права: Міжнародна науково-практична конференція, м. Київ, 8-9 червня 2018 р. – К.: Центр правових наукових досліджень, 2018. – Ч. 2. – 108 с.

Подані на конференцію матеріали видаються в авторській редакції.

Рекомендовано до друку рішенням Правління ГО «Центр правових наукових досліджень» від 12 червня 2018 р. (протокол № 193).

УДК 34.03(063)

ЗМІСТ

НАПРЯМ 7. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І ПРОЦЕС; ФІНАНСОВЕ ПРАВО; ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО

Васильченко В. В.
ІНОЗЕМНІ ІНВЕСТИЦІЇ ЯК ФАКТОР
ЕКОНОМІЧНОЇ ЗРОСТАННЯ ДЕРЖАВИ 6

Гуменюк К. П.
ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ВИЗНАННЯ ВІДУМЕРЛОЮ СПАДЩИНИ,
ЯКА ЗНАХОДИТЬСЯ НА ТИМЧАСОВО ОКУПОВАНИЙ ТЕРИТОРІЇ 8

Доля Л. М.
ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ АНАЛІТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
В МІНІСТЕРСТВІ ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ 10

Дяченко А. І.
НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМНОГО УПРАВЛІННЯ
ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНОЮ БЕЗПЕКОЮ ТОВАРИСТВА
З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ 14

Каплій О. С.
ДЕЯКІ АСПЕКТИ ЗДІЙСНЕННЯ ПРЕДСТАВНИЦТВА
В АДМІНІСТРАТИВНОМУ ПРОЦЕСІ 17

Ларіонов М. О.
ДЕЯКІ ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ПОДАВАННЯ ЗВІГУ
ПРО КОНТРОЛЬОВАНІ ОПЕРАЦІЇ У ЗВ'ЯЗКУ З ВИКЛЮЧЕННЯМ
ДЕРЖАВИ З ПЕРЕЛІКУ «НИЗЬКОПОДАТКОВИХ» ЮРИСДИКЦІЙ 20

Мельник Ю. О.
ПОДАТКОВЕ ПЛАНУВАННЯ МІЖНАРОДНИХ КОРПОРАЦІЙ
ЯК ОБ'ЄКТ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ 24

НАПРЯМ 8. КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО ТА КРИМІНОЛОГІЯ; КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО

Berdnik I. V.
CONCERNING THE ISSUE ON DETERMINING THE OBJECTIVE
EVIDENCES OF THE «SEA POLLUTION» CRIME 28

Буряченко Д. І.
МИСТЕЦТВО КРИЗЬ ГРАТИ 33

Гудій В. С.
НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ ПРАВОВОЇ БАЗИ ДІЯЛЬНОСТІ
НАЦІОНАЛЬНОГО АНТИКОРУПЦІЙНОГО БЮРО УКРАЇНИ 36

Дмишківська А. О.
ПРОБЛЕМИ ЕФЕКТИВНОСТІ БОРОТЬБИ ЗІ ЗЛОЧИННІСТЮ
В СФЕРІ ЕКОНОМІКИ В УКРАЇНІ 40

Срмоласва-Залорожня С. В. ПРО СУЧАСНИЙ СТАН ПЕРЕШКОДЖАННЯ СЛУЖБОВИЙ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАЦІВНИКІВ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ	43
Корнієнко М. В. ОСОБЛИВОСТІ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ДІТЕЙ	47
Маслій Я. О. ОСОБЛИВОСТІ РОЗСЛІДУВАННЯ ПРИЙНЯТТЯ ПРОПОЗИЦІЙ, ОБІЯНКИ АБО ОДЕРЖАННЯ НЕПРАВОМІРНОЇ ВИГОДИ СЛУЖБОВОЮ ОСОБОЮ	52
Мигаль Р. В. ДЕТЕРМІНАЦІЯ НАСИЛЬНИЦЬКОГО ЗЛОЧИНУ: КАТУВАННЯ	55
Микичак Т. В. КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВИЙ ЗАХИСТ ТРУДОВИХ ПРАВ ГРОМАДЯНИНА	58
Рячук С. В. ОКРЕМІ ПИТАННЯ ВІКТИМОЛОГІЧНОГО ЗАПОБІГАННЯ І ГРОМАДІ В УКРАЇНІ	61
Хуторянська В. В. НАУКОВІ ПІДХОДИ ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ ТА ВИДІВ ФІНАНСОВИХ ПІРАМІД	65
НАПРЯМ 9. КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА КРИМІНАЛІСТИКА; СУДОВА ЕКСПЕРТИЗА; ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ	
Бережна Т. О. ПРОДОВЖЕННЯ, ЗМІНА АБО ПРИПИНЕННЯ ЗАСТОСУВАННЯ ПРИМУСОВИХ ЗАХОДІВ МЕДИЧНОГО ХАРАКТЕРУ	68
Бережна Т. О. НЕКОМПЕТЕНТНІСТЬ ЗАХИСНИКА У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ ЯК ПІДСТАВА ДЛЯ ВІДВОДУ	72
Головатюк О. Є. АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ФУНКЦІОНУВАННЯ ВЕЛИКОЇ ПАЛАТИ ВЕРХОВНОГО СУДУ ТА МОЖЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ЗАРУБІЖНОГО ДОСВІДУ	75
Пихтіна П. В. ІНСТИТУТ ПРЕДСТАВНИЦТВА У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ	77
Рибак Я. В. ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ПРЕДМЕТУ ДОКАЗУВАННЯ ЗА КРИМІНАЛЬНИМ ПРОЦЕСУАЛЬНИМ КОДЕКСОМ УКРАЇНИ	81
Хижна О. Р. РЕАЛІЗАЦІЯ ЗАСАДИ СВОБОДИ ВІД САМОВИКРИТТЯ ТА ПРАВА НЕ СВДІЧИТИ ПРОТИ БЛИЗЬКИХ РОДИЧІВ ТА ЧЛЕНІВ СІМ'І ПІД ЧАС ПРОВЕДЕННЯ ДОПИТУ	83
НАПРЯМ 10. СУДОУСТРІЙ; ПРОКУРАТУРА ТА АДВОКАТУРА	
Войтович Є. М. ОСНОВНІ ЗАСОБИ ІНФОРМАТИЗАЦІЇ СУДІВ В УКРАЇНІ	86
Кузьменко Ю. О. ФУНКЦІЇ КЕРІВНИКА В ОРГАНАХ ПРОКУРАТУРИ	88
НАПРЯМ 11. МІЖНАРОДНЕ ПРАВО	
Журба Ю. А. ЗАГАЛЬНИЙ ОГЛЯД ПРІОРИТЕТНИХ СФЕР СПІВРОБІТНИЦТВА УКРАЇНИ ТА ЄС	92
Мойсеєнко М. М. КОНФЛІКТ КУЛЬТУР ЯК ДЕТЕРМІНАНТ ЗЛОЧИННОСТІ МУСУЛЬМАНСЬКИХ МІГРАНТІВ В ДЕРЖАВАХ ЄС	94
Рибиська О. М. САНКЦІЇ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ ЯК ЧИННИК ВІДНОВЛЕННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ЦІЛІСНОСТІ УКРАЇНИ	96
Шумянський О. Г. ДОСВІД ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ В ПОЛЩІ США	100
Щербак І. А., Гончаров М. В. ДО ПИТАННЯ МІЖНАРОДНОЇ КОНЦЕПЦІЇ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МИРУ ТА БЕЗПЕКИ	104

Література:

1. Довжанин В. М. Правове регулювання запобігання та протидії корупції за законодавством США [Текст] / В. М. Довжанин // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Юриспруденція. – 2015. – Вип. 13(1). – С. 102-106.
2. Григоренко І. А. Зарубіжний досвід протидії службовим зловживанням та корупції в діяльності поліції [Текст] / І. А. Григоренко // Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ. – 2014. – № 1. – С. 146-155.
3. Протидія організованої злочинності в країнах ЄС та США. – К.: НТВ «Правник», 2002. – 292 с.
4. Бровкин В. Новые инициативы США в отношении борьбы с коррупцией в глобальном контексте / В. Бровкин // Відповідальність посадових осіб за корупційну діяльність: матеріали міжнар. наук.-практ. семінару / Національна юридична академія ім. Ярослава Мудрого / В. В. Сташис (відп. ред.). – Х., 2003. – С. 115-121.
5. Карпов Н. С. Протидія корупції у правоохоронних органах: американський підхід [Текст] / Н. С. Карпов, А. В. Савченко // Вісник Хмельницького інституту регіонального управління та права. – 2004. – № 4. – С. 202-205.

Щербак І. А.

доцент кафедри конституційного,
міжнародного і кримінального права

Гончаров М. В.

студент юридичного факультету

*Донецький національний університет
імені Василя Стуса
м. Вінниця, Україна*

ДО ПИТАННЯ МІЖНАРОДНОЇ КОНЦЕПЦІЇ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МИРУ ТА БЕЗПЕКИ

21 листопаду 1990 року керівниками 32 держав Європи, Сполучених Штат Америки та Канади було підписано Паризьку хартію для нової Європи, в якій проголошувалося, що «ера конфронтації і розколу Європи закінчилася». Особливе значення для цього історичного факту мала Паризька нарада глав держав і урядів держав-учасників Наради по безпеці і співпраці в Європі (19-21 листопада 1990 р.), адже там був укладений Договір про звичайні озброєні сили в Європі (ДОВСЕ) і прийнята сумісна декларація 22 держав. Був також схвалений віденський документ 1990 р. по заходах зміцнення довіри і безпеки в Європі.

31 січня 1992 р. на першому в історії Організації засіданні Ради Безпеки ООН на вищому рівні з участю глав держав і урядів було визнано, що в період

після закінчення «холодної війни» значно зменшилася загроза ядерної конфронтації між Заходом і Сходом і склалися реальні передумови для здійснення закладених в Статуті ООН можливостей забезпечити шляхом співпраці держав-членів Організації попередження і врегулювання різного роду конфліктів. Але також було підкреслено, що в сучасний період зростає загроза загострення міжетнічних і національних конфліктів і підвищується напруження, породжувана поглибленням відмінності в розвитку промислових держав Півночі і бідних країн Півдня. Політичні лідери миру звернули увагу на можливі порушення міжнародного миру в результаті розповсюдження ядерної зброї і ракетних технологій в зонах конфліктів, актив міжнародного тероризму і практики виконання вбивств найманців. Тому рада безпеки доручила Генеральному Секретарю ООН Бутросу-Гали Б. підготувати аналіз і рекомендації щодо шляхів зміцнення і підвищення ефективності потенціалу ООН в галузі превентивної дипломатії, встановлення і підтримки миру [1]. Цим Рада Безпеки зосередила увагу всіх органів ООН і держав-учасниць Організації на необхідності реформування відповідно до нових умов всіх напрямів діяльності ООН [2].

Практика показує, що щорічні доклади Генерального Секретаря ООН про роботу організації грають вагомий роль з погляду об'єктивного підведення підсумків діяльності ООН за відповідний період, аналізу міцних і слабких сторін роботи Організації і позначок на майбутнє, особливо концентруючись при цьому на можливостях ООН підтримувати міжнародний мир і безпеку. Це поклало основу у створення міжнародної концепції забезпечення миру й безпеки.

Першим кроком в оформленні сучасної концепції забезпечення міжнародного миру ООН став схвалений Радою Безпеки доклад Генерального Секретаря ООН Бутрос-Гали Б. (1992–1996 р.р.) про роботу Організації в 1992 році «Порядок денний для світу», присвячений основним питанням миротворчої діяльності ООН. Він припустив, що тільки ООН може грати велью роль в процесі встановлення, підтримки, забезпечення міжнародного миру і безпеки. На основі положень Статуту ООН і у зв'язку з обставинами, що змінилися, він визначив різні типи діяльності, що робляться Організацією. Крім того, їм вперше була зроблена спроба визначення інструментів забезпечення миру. В їх числі Бутрос-Гали Б. назвав превентивну дипломатію, миротворчество (миротворчу діяльність), підтримку миру і пост конфліктне миробудівництво. Превентивну дипломатію розуміли як дії, направлені на запобігання виникнення суперечки між сторонами, на запобігання переростання існуючих суперечок в конфлікти і обмеження розповсюдження останніх, якщо вони вже відбулися. Миротворча діяльність полягає у використанні легко озброєних багатосторонніх сил для роз'єднання конфліктуючих сторін. Миротворча діяльність відрізняється від здійснення колективної безпеки обмеженим мандатом, орієнтацією на збереження нейтралітету і необхідністю згоди сторін, на чітких територіях розміщені миротворчі сили [3]. Підтримка миру, відповідно до «Порядку денного для світу» розглядається як розгортання «присутності ООН» на місці, обов'язково з відома всіх зацікавлених сторін, нормальне залучення військового та/або поліцейського персоналу і іншої цивільного персоналу ООН. Підтримка миру – це техніка, яка поширює свої можливості і для по-

передження конфліктів, і для спонуки до світу. Пост конфліктне миробудівництво – це дії спрямовані на встановлення і підтримку структури держави в пост-конфліктний період, який повинен сприяти зміцненню миру в цілях запобігання рецидивним конфліктам. Останнє є однією з найважливіших і складних завдань, що стоять перед ООН, адже не допущення, щоб в державах, що виходять із спустошливих конфліктів, спалахів насильства є досить складним й тривалим процесом в практиці міжнародних відносин [4].

Також Бутрос-Гали Б. визначає, що превентивна дипломатія (або запобігання конфліктам) передбачається для розв'язання суперечок до початку спалахів насильства; миротворча діяльність і підтримка миру необхідні вже при виникненні конфлікту і для збереження досягнутого миру. При їх успішному виконанні збільшуються можливості для пост конфліктного миробудівництва, яке, у свою чергу, може запобігти рецидивам конфліктів. Крім того, передбачається, що всі ці заходи для досягнення успіху повинні застосовуватися в комплексі.

У превентивній дипломатії віддається перевага дипломатичній діяльності, спрямованій на зниження напруженості між сторонами до початку конфлікту, або, якщо конфлікт вже відбувся, спрямованої на його стримання. Превентивна дипломатія має на меті застосування заходів з встановлення довіри; заходів, пов'язаних з раннім попередженням конфлікту, заснованих на зборі інформації і встановленні фактів агресії. Також превентивна дипломатія передбачає комплекс заходів зі створення демілітаризованих зон [1].

Миротворчу діяльність часто називають встановленням миру або спонуканням (заохоченням) до миру [5]. Спочатку «миротворчество» визначалося як політичні зусилля ООН, направлені на мирний дозвіл суперечок, врегулювання конфліктів. Ці заходи включають посередництво, арбітраж, переговори, обстеження, примирення, судовий розгляд, звернення до регіональних органів або угод або інші мирні засоби по своєму вибору. Проте традиційні миротворчі зусилля «на порядку денному для світу» посилені концепцією примушення до миру. На думку Бутрос-Гали Б. суть концепції колективної безпеки, як вона висловлена в Статуті ООН, полягає в тому, що якщо мирні засоби не дають результатів, то за рішенням Ради безпеки для підтримки або відновлення міжнародного миру і безпеки в умовах існування «будь-якої загрози миру, будь-якого порушення миру або акту агресії» повинні використовуватися заходи, передбачені в Статуті ООН. Таким чином, при необхідності проведення більш ефективного миротворчества передбачається посилення санкцій, відповідно до ст. 41 і ст. 50 Статуту ООН. Тож, між миротворчеством і підтримкою миру може не бути розмежувальної лінії, тому часто йде мова про «миротворчу діяльність».

На думку Бутрос-Гали Б. наявність озброєних сил, готових до дії на першу вимогу, саме по собі вже може служити засобом, що утримує від порушення миру. Іншими словами, Генеральний секретар ООН справедливо вважає, що такі озброєні сили, крім використання для відповіді на агресію, зможуть грати і істотну стримуючу роль в запобіганні конфліктам. Їм була вказана і корисна ідея про використання підрозділів з примусу до миру, коли,

наприклад, угода про припинення вогню досягається, але не дотримується і ООН доводиться направляти війська для відновлення і підтримки припинення вогню. Розгортання і операції таких сил здійснювалися б з санкції Ради Безпеки, і, як і у випадку з силами по підтримці миру, вони знаходилися б під командуванням Генерального Секретаря, що розглядає створення підрозділів примушення до миру як тимчасова міра ООН.

Таким чином, сьогодні міжнародну концепцію забезпечення миру та безпеки в світі можна вважати сформованою. Однак, особливо важливим для представників міжнародної спільноти залишається питання забезпечення більшій злагодженості усередині системи Організації Об'єднаних Націй. Комплексне розв'язання задач у сфері забезпечення миру та безпеки допоможе наблизитися до досягнення головної мети – забезпеченню стійкого миру в світі.

Література:

1. Boutros-Ghali B. An Agenda for Peace. New York. UN Doc. A/47/277 – S/24111 (1992).
2. Зверев П. Г. «Повестка дня для мира» о мерах по повышению эффективности международного миротворчества ООН [Текст] // Актуальные вопросы юридических наук: материалы II Международ. науч. конф. (г. Челябинск, февраль 2015 г.). Челябинск: Два комсомольца, 2015. – С. 153-155. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: URL: <https://moluch.ru/conf/law/archive/140/7200/> (дата обращения: 02.06.2018).
3. Каменецкий М. Миротворча діяльність // Політична енциклопедія. Редакол.: Ю. Левенець (голова), Ю. Шаповал (заст. голови) та ін. – К.: Парламентське видавництво, 2011. – 449 с.
4. Выступление на заседании Совета Безопасности «Постконфликтное миротворчество». [Электронный ресурс]. – Режим доступа: URL: <http://www.un.org/ru/sg/messages/2010/pv6396.shtml>.
5. Ясносокирский Ю. А. Миротворчество: некоторые концептуальные аспекты политического урегулирования конфликтов и Кризисных ситуаций // МЖМП. – 1998. – № 3. – С. 47.